

4 בית משפט השלום באשקלון

02 פברואר 2020

ת"פ 69111-11-19 מדינת ישראל נ'
אעביד(עציר)

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

זיאד אעביד (עציר) תושבי איו"ש XXXXXXXXXX

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד הילה דרימר - יאיר
ב"כ הנאשם עו"ד ליאור רונן
מתורגמן לשפה הערבית מ' ג'ימי סולימאן

חקיקה שאוזכרה:

[חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952](#)

מיני-רציו:

* גזר דין בעניינו של נאשם שהורשע בעבירות של גרימת מוות ברשלנות ושהייה בלתי חוקית בישראל. בית המשפט הטיל על הנאשם עונש מאסר כולל, כפי שהוסכם בהסדר הטיעון, של 6 חודשי מאסר בפועל.

* עונשין – ענישה – מדיניות ענישה: גרימת מוות ברשלנות

* עונשין – עבירות – גרימת מוות ברשלנות

הנאשם נותן את הדין על הרשעתו בעבירה של גרימת מוות ברשלנות ובעבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל.

בית המשפט פסק כלהלן:

מבחינת הערכים המוגנים, נכון שלעבירה של שהייה בלתי חוקית יש ערכים מוגנים ידועים, ואולם במקרה בפנינו הערך המוגן העליון שנפגע בפרשיית דברים זו הוא ערך החיים, התוצאה הקשה והטרגית של מות המנוחה, ילדה קטנה.

לא רק שהערך המוגן היקר ביותר נפגע ואבד לו לעולמים, אלא יש עניין עתידי חינוכי, הרתעתי משמעותי להגביר את חובת הזהירות גם כנגד אנשים רשלנים, שלא הייתה להם כוונת מכוון לגרום למוות חלילה אך ברשלנות הביאו לתוצאה זו.

בעניינו, מדובר בעבירה מהמדרג הנמוך ביותר של גרימת מוות ברשלנות, וצודק הסנגור בטיעונו שגם לגביה צריך לבדוק תמיד את מידת הרשלנות, יש שהרשלנות היא פושעת, יש שהיא גבוהה, יש כינונית ויש נמוכה. במקרה דנן, רשלנותו של הנאשם הייתה שהוא השאיר את המנוחה לבדה כשהיא שוכבת

לבדה על גבי הספה בסלון, יצא מהסלון ונכנס לחדר אחר על מנת להביא טיטול למנוחה, בעוד הנאשם נמצא בחדר האחר באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, נפלה המנוחה מהספה אל הרצפה ונחבלה באופן קשה בראשה.

בגין העבירה של גרימת מוות ברשלנות, יש לגזור על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. בגין העבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל, יש לגזור על הנאשם 45 ימי מאסר בפועל ולהפעיל מאסר על תנאי. בנסיבות העניין ולאור הסדר הטיעון, עונש המאסר בפועל של 45 יום שהוטל על הנאשם בגין עבירת השב"ח, ירוצה בחופף לעונש המאסר של 3 חודשים שהופעל, ושניהם ירוצו בחופף לעונש המאסר של 6 חודשים שהוטל על הנאשם בגין העבירה של גרימת מוות ברשלנות. דהיינו, על הנאשם יהיה לרצות בתיק זה עונש מאסר כולל כפי שהוסכם בהסדר של 6 חודשי מאסר בפועל.

הכרעת דין

מרשיע הנאשם ב-2 העבירות שבכתב האישום המתוקן.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תש"פ, 02/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

החלטה

הרשעות קודמות מתקבלות ומסומנות ת/3.

פסה"ד נשוא המאסר על תנאי מתקבל ומסומן ת/4.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תש"פ, 02/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

גזר דין

שקלתי את טענותיהם של ב"כ המלומדים של הצדדים, חזרתי ועיינתי בכתב האישום המתוקן, בהסדר הטיעון וכל החומר שהוגש לי. האמת כואב ליבי על המנוחה שלא הכרתי אותה, תמונתה ת/6 נחזית בעד עצמה, ילדה קטנה, פחות משנה, מחייכת, כל חייה היו עוד בפניה והם נגדעו על לא עוול

בכפה. אני יושב בדין כ-30 שנה זה אחד המקרים הקשה אם לא הקשה בהם שאני נדרש לגזור את דינו של הנאשם.

מבחינת העבירות בהן מדובר, ישנה עבירה לא רגעית, לא חד פעמית, שנמשכה כ-4 חודשים עת הנאשם תושב הרשות הפלסטינאית נכנס לשטח מדינת ישראל שלא כחוק ושהה בה כ-4 חודשים יחד עם אמה של המנוחה, במובן זה לכאורה אין חולק על כך שאימה של המנוחה נתנה את ידה לשהייתו הבלתי חוקית של הנאשם בשטח מדינת ישראל שלא כדין כ-4 חודשים.

הנה כי כן המדובר בעבירה לא של כניסה חד פעמית אלא כניסה לתקופה של 4 חודשים שעה שתלוי ועומד נגד הנאשם עונש מאסר על תנאי של שלושה חודשים בר הפעלה לאחר שבמשפטו הקודם הוטלו עליו 7 ימי מאסר בפועל מיום מעצרו, דבר שלא הרתיעו מלחזור, גם התחייבות כספית על סך 1,000 ₪ לא הרתיעה את הנאשם. אמר לי הסנגור שזו הייתה אהבה בין הצדדים וכנראה שכך פני הדברים אם אמה של המנוחה התירה לנאשם, שוהה בלתי חוקי לשהות בביתה 4 חודשים, אכן כנראה כך היה מצב הדברים. לא זאת אף זו, היא כנראה סמכה עליו עד מאוד שעה שהותירה אותה עמו בביתה ויצאה מן הבית.

על פי תיקון 113 לחוק, ראשית לכל על ביהמ"ש לשקול האם מדובר באירוע אחד או באירועים נפרדים, אין ספק בעיניי שהמדובר ב-2 עבירות נפרדות, אין שום קשר ביניהן. אמנם העבירה של גרימת המוות ברשלנות בוצעה שעה שהנאשם שהה בישראל שלא כחוק אבל לא היה לזה קשר, 4 חודשים שהה שלא כחוק ולא עבר עבירה של גרימת מוות ברשלנות. לכן מבחינה תיאורטית רעיונית ראוי היה לגזור על הנאשם עונשים נפרדים בגין כל עבירה. לא אעשה כן לאור המתווה שהציגו בפני ב"כ של הצדדים, גם בהתחשב בעובדה שאין ספק שבלי להפחית מחומרתה של שהייה לישראל שלא כחוק, העבירה הקשרה היא העבירה של גרימת מוות ברשלנות.

מבחינת הערכים המוגנים, נכון שלעבירה של שהייה בלתי חוקית יש ערכים מוגנים ידועים, ואולם במקרה בפנינו הערך המוגן העליון שנפגע בפרשיית דברים זו הוא ערך החיים, התוצאה הקשה והטרגית של מות המנוחה, ילדה קטנה. בעניין זה ביהמ"ש העליון כבר לפני עשרות שנים, גם בתיקים אזרחיים, עמד על ערך חיי האדם, שהם הנכס הקדוש ביותר, [ע"א 461/62](#) [פורסם בנבו] ולאחר מכן בתיק [רע"א 5587/97](#), [פורסם בנבו] כמובן גם באות תיקים פליליים שהדברים היו רלוונטיים מבחינת הערך המוגן, כך למשל דברי השופט מישאל חשין שתמיד דבריו חרוטים כבסלע בתע"פ 1742/91 שנסיבותיו שונות לחלוטין מהמקרה בפנינו, אך ערך האדם נפגע גם שם קשות ואנושות, הזכיר לנו השופט חשין עליו השלום שכל אדם הוא עולם לעצמו, אחד יחיד ומיוחד, אין אדם כאדם, מי שהיה לא עוד יהיה ומי שהלך לא ישוב, הפנה גם לדברי הרמב"ם שנברא אדם יחידי בעולם מלמד שכל המאבד נפש אחת מהעולם כאילו איבד עולם מלא, כל אחד ואחד יכול לומר בשבילי נברא העולם.

בבואי לשוות לנגד עייני את מתחם הענישה, בנוגע לעבירה השהייה בלתי חוקית לא האריך לגביה את הדיבור שכן כאמור הדברים ידועים ובמקרה שבפנינו כמעט הייתי אומר שוליים. אכן הענישה היא יחסית לא מחמירה מבחינת רכיב המאסר בפועל, עונש כולל של שנה, שיוויתי לנגד עייני את הלכת אלהרוש, רע"פ 6377/13 וכן פסיקה מאוחרת יותר שיצאה מלפני בתי משפט השונים, מבחינה זו אכן הענישה איננה מחמירה ונראה לי שבדר"כ גוזרים על נאשמים חודש מאסר, 31 יום ומאסר מותנה בדר"כ אף מופעל בחופף.

קשה הרבה יותר מלאכת גזירת הדין בתיק של גרימת מוות ברשלנות. לעניין זה לא רק שהערך המוגן היקר ביותר נפגע ואבד לו לעולמים, אלא יש עניין עתידי חינוכי, הרתעתי משמעותי להגביר את חובת הזהירות גם כנגד אנשים רשלנים, שלא הייתה להם כוונת מכוון לגרום למוות חלילה אך ברשלנות הביאו לתוצאה זו. עבירות גרימות המוות הן עבירות שבכולן נפגע הערך המוגן החשוב ביותר, ערך החיים, אך כמובן בגזירת גזר הדין צריך לבדוק תמיד באיזו עבירה אנו מדברים, במיוחד לאור תיקון החקיקה המשמעותי שנעשה לאחרונה. בעניינינו מדובר בעבירה מהמדרג הנמוך ביותר של גרימת מוות ברשלנות, וצודק הסנגור בטעונו שגם לגביה צריך לבדוק תמיד את מידת הרשלנות, יש שהרשלנות היא פושעת, יש שהיא גבוהה, יש בינונית ויש נמוכה. במקרה דנן רשלנותו של הנאשם הייתה כעולה מסעיפים 2 ו-3 לעובדות כתב אישום מתוקן שהוא השאיר את המנוחה לבדה כשהיא שוכבת לבדה על גבי הספה בסלון, יצא מהסלון ונכנס לחדר אחר על מנת להביא טיטול למנוחה, בעוד הנאשם נמצא בחדר האחר באופן שאינו ידוע במדויק למאשימה, נפלה המנוחה מהספה אל הרצפה ונחבלה באופן קשה בראשה. נראה לי שבמובן זה אין ספק שהתרשל הנאשם, שהותיר את המנוחה שוכבת לבדה על גבי הספה וצריך היה לצפות את האפשרות הרעה מכל שהניא טיפול מן הספה ארצה גם כשהוא יוצא לזמן קצר ביותר אך לחדר אחר להביא טיטול. כוונתו הייתה טובה, אך מעשיהו לא היה רצוי. מעשה שטן שבזמן כה קצר נפלה המנוחה ונחבלה באופן קשה בראשה. כעולה מהמשך כתב האישום הנאשם הרי את המנוחה מהרצפה וכשהבחין כי היא במצוקה נשימתית, עיניה מגולגלות כלפי מעלה והיא מפרכסת, יצא מהבית כשהוא מחזיק בידיו במנוחה ללא הכרה, ללא נשימה, וביקש עזרה מאחד השכנים. השכן ביצע החיאה במנוחה עד להגעת כוחות ההצלה למקום אשר המשיכו לבצע בה פעולות החיאה ופינו אותה לביה"ח כשהיא מחוסרת הכרה ומונשמת, בביה"ח נמצא כי כתוצאה מהאירוע המתועד לעיל נגרם שבר בגולגולת המנוחה המתמשך מהעצם הקודקודית לעורפית, דימום תחת הקרום הקשה ובצקת מוחית. בתאריך 23.10.19 המנוחה נפטרה בביה"ח כתוצאה מהחבלה האמורה. רשלנותו של הנאשם מתוארת בסעיף 6 לעובדות כתב האישום, שבהיותו אחראי לשלומה ובריאותה של המנוחה, שאימה יצאה מהבית והשאירה את המנוחה בהשגחת הנאשם, הפר את חובותיו שלא השגיח כראוי על המנוחה, שעקב מחדלו זה גרם ברשלנות למותה של המנוחה.

שיוויתי לנגד עייני את טענות הסנגור המלומד לגבי אותן הנחיות של פרקליט המדינה לגבי מדיניות העמדה לדין וענישה של הורים וקרובי משפחה בגין גרימת מוות ברשלנות של בני משפחתם, הנחייה 2.26 והנחייה 2.37 לגבי העמדה לדין בעבירות של גרימת מוות. במקרה דנן לא העמידו לדין את

אימה של המנוחה, העמידו אך ורק את הנאשם לדין כאמור בגין 2 העבירות בגינם אני אמור לגזור עתה את דינו.

לגבי עבירה זו של גרימת מוות ברשלנות ניתן למצוא מנעד רחב של פסיקה, כמובן כל מקרה ונסיבותיו, כך למשל נהג אוטובוס שהמשיך בנסיעה כאשר שרוך מעילו של המנוח, ילד בן 5, נתפס בדלת הסגורה, דבר שהוביל למותו בתיק [רע"פ 6351/08](#) [פורסם בנבו]. מקרה של נהג הסעות שהותיר ילדה בת 6 ברשלנות ברכב ההסעות נותרה ברכב הנעול ונמצאה לאחר מס' שעות ללא רוח חיים, [רע"פ 8058/03](#) [פורסם בנבו]. נהג הסעות אחר שהותיר פעוטה בת 3 ברכב בתיק ע"פ מחוזי מרכז 13-05-3553. מקרה שמורה שהסיעה ברכבה תלמידות בנות 9, שחלקן לא היו חגורות, ובמהלך הנסיעה אירעה תאונה שגרמה למותה של אחת הבנות, [ע"פ מחוזי ירושלים 9005/04](#) [פורסם בנבו]. גננת שאספה את אחד הילדים בדרכו לגן והותירה אותו ברכב, [ת"פ ירושלים 9808-11-10](#) [פורסם בנבו] סגן ראש ישיבה שארגן טיול לילדי ישיבה שנכנסו לבריכה כשהמנוח שהיה שם בן 13 טבע, [ת"פ נצרת 444-09-13](#) [פורסם בנבו]. מציל בבריכה שלא שם את ליבו ולא הבחין במנוחה כבת 4 ו-4 חודשים שטבעה בבריכה, ת"פ שלום ראשלי"צ 2569/01.

הנה כי כן אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירה של גרימת מוות ברשלנות יכול שינוע בין מספר חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לגבי עבירת השב"ח ראינו שאלמלא שיתוף הפעולה של אימה של המנוחה הנאשם לא יכול היה לשהות בביתה 4 חודשים שלא כחוק בכניסתו לשטח מדינת ישראל. לגבי המנוחה אין לי ספק שהוא הרגיש רגשות עזים כלפיה למרות שלא הייתה ביתו הביולוגית, משהתגורר בבית 4 חודשים התייחס אליה כראוי, וכשל במקרה דנן כישלון רשלני קשה ומיותר, אבל זה לא מקרה שהוא אמר לאימה של המנוחה תשאירי לי את התינוקת וצאי לבלות. הסגור התאים את הדברים במדויק, היוזמה באה מצד האם למרות שהמנוחה כך שמעתי, לא הייתה בקו הבריאות ויומיים לפני כן האם לקחה אותה לחדר מיון בבי"ח ברזילאי.

הנאשם התרשל לרגע קטן אך היה זה מספיק כדי להביא לתוצאה קשה כפי שתיארתי ומיד יצא וביקש עזרה מאחד השכנים. למרבית הצער הפגיעה הייתה כה קשה שכל הניסיונות להציל את המנוחה לא צלחו והיא מצאה את מותה כעבור כמה ימים.

מבחינת העבירה של שהייה בלתי חוקית לחובת הנאשם מאסר על תנאי בר הפעלה של שלושה חודשים, כמובן שאין כל סיבה בעולם שלא להפעילו. למעשה מונח בפני הסדר טיעון לגבי מרבית הרכיבים ויכולתי לעשות מלאכתי קלה ולאמץ את ההסדר טיעון ולכבדו, אולם כידוע בימ"ש איננו כבול להסדר טיעון ועליו להחליט בהתאם לשיקול דעתו אם לכבד הסכמה זו או אחרת.

אודה ולא אבוש, התלבטתי עד מאוד, לגבי העבירה של גרימת המוות ברשלנות והיחס בינה לבין העבירה האחרת. אני סומך על שיקול דעתם של ב"כ הצדדים שהביאו את כל השיקולים הראויים, ורק בשל כך לא אחמיר עם הנאשם מעבר להסדר הטיעון אלא בדיוק, הגם שאני חייב להעניק משקל

בכורה לעבירה של גרימת המוות, ולכן למרות שהתוצאה תהיה אותה תוצאה אני מחליט לגזור על הנאשם בנפרד עונשים על כל עבירה ועבירה, אך באופן שהמאסר הכולל יחדיו לא יחמיר עמו אפילו לא ליום אחד נוסף.

בגין העבירה של גרימת מוות ברשלנות, אני גוזר על הנאשם העונשים הבאים :

1. 6 חודשי מאסר בפועל.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר ששוב לא יעבור עבירה כלשהיא של גרימת מוות ברשלנות.

בגין העבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל, אני גוזר על הנאשם העונשים הבאים :

1. 45 ימי מאסר בפועל.
2. מפעיל המאסר על תנאי של שלושה חודשים התלוי ועומד נגד הנאשם בת"פ 595260-08-19 של בימ"ש זה מיום 01.09.19.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר ששוב לא יעבור עבירה כלשהיא בניגוד [לחוק הכניסה לישראל](#).
4. מפעיל את ההתחייבות על סך 1,000 ₪ שהוטלה על הנאשם בת"פ 595260-08-19 של בימ"ש זה מיום 01.09.19. במידה וההתחייבות לא תשולם עד לתאריך 01.03.20 יאסר תחתיה ל-10 ימים נוספים במצטבר לעונש המאסר הכולל שהוטל על הנאשם בתיק זה.

בנסיבות העניין ורק לאור הסדר הטיעון הכולל שהוטל על הנאשם, אני מורה שעונש המאסר בפועל של 45 יום שהוטל על הנאשם בגין עבירת השב"ח, ירוצה בחופף לעונש המאסר של 3 חודשים שהופעל, ושניהם כאמור בחופף ירוצו גם בחופף לעונש המאסר של 6 חודשים שהוטל על הנאשם בגין העבירה של גרימת מוות ברשלנות. דהיינו על הנאשם יהיה לרצות בתיק זה עונש מאסר כולל כפי שהוסכם בהסדר של 6 חודשי מאסר בפועל, שמנינם מיום מעצרו 21.10.19.

באשר לרכיב הכספי, ככלל ראוי לעשות שימוש ברכיב זה בזהירות ובצורה מושכלת, לגבי עבירת השב"ח אני לא סבור שרכיב זה משמעותי כאן, כפי שציינתי אני רואה את העבירה המשמעותית בפרשיית דברים זו בעבירה של גרימת מוות ברשלנות. ביחס שבין קנס לפיצוי, אני סבור שבדרכי ראוי להעניק מעמד בכורה לפיצוי על פני הקנס, הקנס הולך לאוצר המדינה, הפיצוי לנפגע העבירה. כידוע כבר נפסק בביהמ"ש העליון שאדם ניזוק כולל גם נפגע משני, [ע"פ 1076/15](#), [פורסם בנבו] פסק דינה הזכור לטוב של השופטת ברק ארז, בעניין זה עלי להכריע בין בקשת המאשימה לחייב את

הנאשם בפיצויים לטובת אימה של המנוחה לבין עמדת הסנגור שמבקש להימנע מכך בנסיבות העניין. לשאלת הפיצוי בפלילים יש מספר תכליות כפי שעמד על כך ביהמ"ש העליון בין היתר בע"פ [8745/08](#), [פורסם בנבו] בין היתר מתן סעד לנפגע עבירה בטווח זמנים קצר מבלי שיאלץ להמתין לסיום ההליכים האזרחיים בעניינו, מניעת מפגש מחודש עם העבריין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף, הכרה חברתית בסבלו של הנפגע, העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של הטהרות לעבריין עצמו שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו, ע"פ [7895/04](#), רע"פ [9727/05](#), ע"פ [6452/09](#) [פורסם בנבו]. זכור לי היטב פסק דינו המנומק של ביהמ"ש המחוזי בתיק פ"ח - [21274-12-09](#) [15](#) [פורסם בנבו] אך שם היה מדובר בפיצוי מתלונן ונפגע בעבירת מין. לאחרונה ממש בחודש האחרון יצא פס"ד חשוב מאוד מלפני ביהמ"ש העליון בתיק ע"פ [7186/19](#), [פורסם בנבו] שם פסקו שלושה שופטי ביהמ"ש העליון בראשות הנשיאה אסתר חיות לגבי דרך חישוב פיצוי במסגרת ההליך הפלילי ביחס להליך פיצוי במסגרת דיני הנזיקין שנבדלים בדרך חישובם ובגובה הפיצוי המרבי, שבהליך הפלילי יחושבו הפיצויים על דרך האומדן ופיצוי זה הינו עזרה ראשונה לנפגע עבירה בתום ההתדיינות בפלילים. שום פיצוי שבעולם לא יפצה איש, גם לא את אמה של המנוחה על מות המנוחה. ואולם במקרה דנן חלילה וחס שאנקוב סכום פיצוי על דרך האומדן שעלול לפגוע בכבודה של המנוחה. אני מקבלת את טענת הסנגור המלומד שזה לא המקום לחייב את הנאשם לשלם לאימה של המנוחה כאדם שניזוק פיצויים בפלילים, ואם תמצא לנכון עומדת לה הזכות והאפשרות להגיש בנפרד תביעה אזרחית נגד הנאשם, ובימ"ש ישקול את כל הטענות והשיקולים וכריע בתביעה שכזו כראוי ולא כדרך אגב בהליך פלילי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה שבפני, לכן לא כלאחר יד מתוך שיקול דעת נמנעת מלחייב את הנאשם לשלם לאימה של המתלוננת פיצויים בהליך הפלילי, שממילא מוגבל וכפי שצינתי שום פיצוי לא יפצה אותה, גם לא הפיצוי המקסימלי שאני רשאי לפסוק במשפט פלילי, וכפי שנקבע לאחרונה כאמור בפסיקת ביהמ"ש העליון, יש תמיד לשקול את הדברים בדעת ושכל והיגיון בריא.

בשולי הדברים, אני מביע את השתתפותי בצער אימה של המנוחה על מות ביתה היקרה, שלא תדע עוד צער, מנוחה משמים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבימ"ש המחוזי בבאר שבע.

עוד בשולי הדברים ומעבר לצורך אני משבח את ב"כ המלומדים של הצדדים שהשכילו בחוכמתם לסיים תיק זה בצורה חכמה ונבונה מכל מבחינה שהיא, וערכו את האיזון הראוי בין כל השיקולים.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תש"פ, 02/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

החלטה

בנסיבות העניין מתייתרות ומבוטלות ישיבות ההוכחות שנקבעו בתיק זה לתאריכים – 04,05,12,16,18 ו-19 לחודש פברואר 2020 ויש להורות על ביטול זימונם של כל עדי התביעה שזומנו לכל אחת מהישיבות.

בשל קוצר הזמן ב"כ המאשימה ידאגו באופן אישי להודיע מידיית טלפונית לכל עדי התביעה שזומנו על ביטול זימונם.

המזכירות תבטל זימונו של הנאשם באמצעות ליווי יחידת נחשון.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תש"פ, 02/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

החלטה

כפי שנמסר לי בזמנו, בימ"ש שלום כאן במושב המעצרים הורה על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק זה. ערר שהוגש ע"י הנאשם באמצעות הסנגוריה הציבורית התקבל במובן זה שנקבע שישוחרר ממעצרו ביום 21.02.20. מאחר ובינתיים הסתיים משפטו ונגזר דינו, ברור שהוא אמור לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו בתיק זה. ממילא אין עוד מקום לשחרר את הנאשם ממעצרו בתיק זה ביום 21.02.20, הוא עתה אסיר. בנסיבות העניין ולבקשת הסנגור, אם ובמידה והופקד פיקדון על פי החלטת השחרור העתידית, יש להחזיר הפיקדון למפקדו וכן לבטל את הערבויות.

ניתנה והודעה היום ז' שבט תש"פ, 02/02/2020 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר

הוקלד על ידי יעל חגאי

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

חיים נחמיאס 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה